

El primer editorial

Per falta de bons escriptors d'articles de fondo, avui el director em fa treure el nas tant si vull com no. El meu quefe dels Josepets em diu que perquè el *diari* tingui un èxit espetarrant, cada un dels seus redactors ha de dir alguna cosa apropòsit del tema canvi o supresió de la Festa Major.

Però com jo he arribat al tren de les onze i no sé de què va, li dic, somniant amb els passats dies de la ballaruga:

—Què vols que toqui? I d'una abordada m'envia de cap al paper per què hi faci el meu gran desenrotlló de la seba.

Va, va, ja hi ets pel trós, em dic, de no fer-ho ets veuries els passaports a l'altra banda de Riu-Sec.

—Comencem?

Doncs comencem: «Aera una ves un barcito, mui xiquifito...»

—Prou, d'aquest coll! I un mastagot que ruilla de cap a coll em desperta del meu ensomni poètico-literari. Es tracta de fer una cosa ben feta. Què diran els forasters i admiradors! Aquí sols hi escriuen firmes de solvència.

Reganyo un xic les dents en senyal de resurrecció i tot rient-me del que m'acaba de dir, em quedo colltort, pinzell a la ma, esperant capitells per acabar columnes del *diari*; em fregeixen un rabe, el cor em fa tip-tap, veig estrelles i cases de xocolata, rieres

d'or i plata, el moviment continu i ja soc al cel. Sant Pere, el bon senyor, m'ha acullit com no em mereixo, tothom està per mí, tot ho trobo molt canviat, sense haver-hi estat mai, vaig vestit com una sílfide i com mereixo, amb ales i tot de la sastreria La Fantasia i faig saltironets com una pasqüeta d'aquelles que remenen la qua de satisfacció dalt d'una xemeneia d'havano, i tot perquè, em pregunto, dec ser un *pariodista*.

Allavors, jo que sí, amb aires de superioritat, m'enfilo dalt d'un trono fet de lliures de Xocolata Regalo de càl Alguer i em poso a repartir *babons* a tota aquella quitxalla d'angelets, que s'el menjen com bresques, tant, que uns quants entremaliats estiren una pota i es desprén la *rima* i ruuuff... daltabaix, clavo un cop de cap a la taula i m'adonc que feia petar una *vacaina*.

Ara, temo per qué tinc el paper al davant i que haig de dir *la meva* del que penso amb aixó de la festa major i no sé que dir-ne, de tantes coses que en voldria dir, ves si és extrany aixó; el *respectable* espera el meu fall, mes jo com bon senyor Esteve no vull comprometre'm i m'agrada quedar bé, tinc de donar una solució satisfactòria.

Les raons de pes aportades pel *Veru*; els melangiosos records de l'inoblidable *Blanc-Blau*, i les sortides d'humorisme sa d'en *Màrius*, fan que jo faci l'ofici de president de la discussió anant de dret a les conclusions: